

## REGÉLŐ.

Pesten csötörtökön junius 1<sup>ica</sup> 1837.

Megjelen társával együtt hetenként kétszer vasárnap és csötörtökön. Fél évi díjja helyben képekkel 5 ft. borítéktalanul; postán 6 ft. pengőben. Budapestiek évnegyedenként is válthatnak példányt. A' folyóiratnak egyes száma, vagy képe 12 kr. p. p.

## ELBESZÉLÉS.

## Római képek.

(Irmaytól.)

## I.

A' forrón égető napnak utósó sugarai már rég letűntek Rómának fényes épületekkel diszkesdő hét dombja megé. Setétes köd terült el a' messze láthatáron, 's a' nagy természet szenderülésbe látszott merülni. A' kevéssel előbb zajlott városban általános csend uralkodott, mit csak néha néha szakasztának félbe a' gazdag vacsorákrul visszatérőknek egyes lépteik. Az ablakokrul egymásután enyésztek-el a' világok; 's a' setét fátyolba vont csendes éjt csak a' fellegek alól olykor előbukó hold és csillagok milliárd serege halványan világosítá.

Éjfél után lehetett. — Az éj setét ködébül két alak fejlődött ki, szorgalmasan togájába burkolva mindkettő. Érdekes beszédbe merülve látszottak lenni. Szavuk előbb elég hangos, később alig érthető lett, 's most egyik két felé váló utszának sarkán állapodtak-meg.

„Valóban Lucullus gazdag, 's e' mellett kellemes ember; mondhatom fényes vacsorát tartott! — szólla az első, egy szikár természetű; kinek kopott öltönyébül alig látszék ki veres hajú borzas feje; sárga, szeplős, beesett pofáji közül villám-sebességgel forgó fekete szemek tündöklének. Holnap Virginius lakomáját még diszesebbé készülni tenni; 's valóban a' szép Virginia holnap talán fog találni sok hódolója közül egyet, viruló szüz keblére méltót! — E' szókat csipős gunyomosoly 's egy jól célzott vágó pillantat követé.

„Ne kinozz tovább Clodius — viszonzá a' másik — különben esküszöm, Appiusban valamint igaz bírásra, ugy legkegyetlenebb bosszulóra is találasz; 's ha kívánod, hogy alávaló, csalárd, hizelgő gonosz embernek ne tartsalak, irántam hűségedet tettel bizonyítsd.“

„Tettel? — no végre tehát elhatározád magadat! — Tettel? — így már rég elértük volna célunkat, 's Appius e' földön és az élők között legboldogabb. Tetszik-e tehát a' minap említett kincset magadévá

tenni? Én az északi magányos sétányrul, hol minden naplementekor meg szokott jelenni, őt elragadom, egyik elszökött rableányomnak vallo, — az öreg atya másnap előtled, a' hatalmas bíró előtt, megjelenvén engem vádol, 's te a' leányt természetesen nekem ítéled; azonban a' villám-eszű Clodius őt majd neked adja-át, 's Appius annak gyengéd karjaiban fogja mennyét élni. — Ezt nem akarod? vagy talán a' lélekismeret 's becsületérzés bánt? — Hagyd-el tehát, 's nézd, miként zárja Camill a' szép Virginiát forrón ölelő karjaiba; miként —

„Elég elég! győztél alávaló“ — vága közbe Appius, kinek nyugtalan arcza Clodiusnak ingerlő beszéde alatt szive belső harczeit árulá-el. — „Gonosz mesterséged bére legyen addig is ez, mig Virginiusnak kecses magzatát ölelem!“ — Itt egy erszényt nyujta neki Appius, 's az utsza szegletén befordulva gyorsan eltávozott.

Clodius szemei örömittasan nézék a' teli erszényt, melybe az akkori időben még ritka aranyok voltak rejtve, 's pittyedt ajkait sziszegő mosolyra huzá. Végre néhány érthetlen szavakat mormoga, 's az erszényt gondosan elrejtvén, a' külvárosban egy roppant ház falépcsőjén emelte-fel szikár termetét.

Lecsillapodván Romában az alsó és felső rendűek közötti vitakozások, a' tanács elhatározá a' kormányt tíz választottnak, kik decemvireknek neveztettek, kezökre bizni. Ezek között volt Appius is, a' legelőkelőbb 's gazdagabb polgároknak egyike, ki szerény viselete, igaz ítéletei, 's méltóságos tekintete által hamar meg tudá nyerni a' szüntelen háborgásokhoz szokott Rómiaiak szívét. A' szegényebb sorúsú áldá őt, mert jótévisége, mint a' napnak éltető sugára, hatott reá; a' gazdag patriciusok kedvelék őt, mert nyájás leereszkedése 's társasági miveltsége mindenkihez vonzák. — Azonban a' legszilárdabb 's legjobb elvű emberre is hat a' szerelem varázs-ereje. — Meglátván ő több társasági körökben Virginiát, ki már akkor Camillnak, egy gazdag patriciusnak, volt eljegyezve, szive az iránt leghevesebb lángra gerjede. Ismeré az akkori romai népet; ismeré az ősz atyának szigorú elveit, ki elhatározásátul 's adott szavátul nehezen fogna elállani. — Elragadtatott képzeete csak egy fényt látott, 's ez Virginia volt. Sok ideig küszködött eszével szive; végre a' szerelem lángjaitul vakított szív győzött. Így tehát nem csuda, ha a' mindenektől szeretett férjfiú olly alacsonyúságra vetődött, melyre őt Clodius, egy elszegényedett nemes, ingerlé, ki miként végzé alávaló tervét, látni fogjuk.

## II.

Háromszor merültek a' nap heves sugarai Adria tengerébe, 's ugyan annyiszor ragyogtak-fel téres öblébül az említett éj után. —

Virginius házában közönséges zavar uralkodék. Az ős atya reszketett mérgében, 's igazságért kiáltozva dühödött; a' gyengéd anyának fájdalmait forró könnyei nem enyhíték, sőt inkább nevelék: a' tüzes Camill, Virginia jegyese, őrzöngött, 's véres boszuállást esküvék az alávalóra, és csak az atya szavai tartóztaták őt annak rögtöni végbevételétül. Az első indulatok 's fájdalmak enyhültével a' csend valamennyire visszatért, 's a' bölcsebb megfontolásnak helyt engede. Gondosan szedé rendbe Virginius bíbor togáját, 's lecsillapult elmével, de fájdalmát kifejező arczczal ment a' tiz személyű tanácsnak legfőbbikéhez, Appiushoz. — Kitünő zavarral fogadta ez az ős nemest, 's e' pillanatban már már tettét báná az azt, mennyire lehet, megjobbitandó: de rosszabb nemtője ellenkezőt suga neki. Kemény elhatározottság ült ekkor homlokán, 's tekintetét fenntartó méltósággal és némi büszkeséggel fogadá a' belépőt.

Ámbár — így kezdé ünnepélyes hangon beszédét az atya — ámbár panaszomat az egybegyült nemes tanács előtt volna kötelességem előterjeszteni: de kedves szülöttem sorsa sokkal inkább érdekel, mintsem hogy panaszomat többszer is előterjeszteni nem akarnám. — Most elmondá fájdalmas de igazságot kívánó méltósággal leányának gyalázatos elraboltatását, 's beszédét így rekeszté-be: „ha néped 's alattvalóid szeretete, ha minden jónak 's igazságosnak végbevitale, és a' hatalmas törvény szent előttd, kérlek add vissza leányomat!”

Az atyának panasza nem indíthatá-meg az elkeményedett szívút; tettettett neutudást szinlett a' dolog valósága felől, és tulajdon segítségét 's a' leány visszaszerzését ígéré Appius. — Virginius homlokán redők tornyosultak; gyanítá messziről az undok csalárd tettet, mely mint sűrű ködfelleg tűnt-fel éles elméje előtt. Fájdalma elszántsággá változott, 's ez már már sértő szavakba volt kitöreendő, midőn a' bírónál Clodius jelenteték. — Virginius fenyegető szemekkel futotta-át leányának meggyalázóját, és rövid, hideg bucsú után távozott.

Egő tekintettel várák Virginius jöttét a' kesergők; de látván az érkezőnek elkomorult arczát, visszarettentek, és szívökben a' reménynek utósó szikrája is elaludt. Szótlanul lépett amaz szobájába; elméjében az indulatok legkülönösebb zavara háborgott; míg ez végre felriadó hangos szavakba tört-ki. — Rémülve futottak övéi a' szobába, 's őt eszmélet nélküli állapotban találták. Belső gyötrődése heves inlázba ment-át, mi annál veszedelmesb lön, minthogy az örűtség némelly jelei is mutatkoztak.

Több nap folyt-el ez alatt. — A' vádoló helyet Camill foglalá-el, 's a' tüzes ifjúnak beszédei hatni látszának a' romai tanácsra. — Végre harmad napra köz gyűlés hirdetteték, Mars terén tartandó, hova a'

köznép is meghivatott. — A' betegnek állapotja naponként jobbult, 's már elég erősnek érzé magát az elhatározó gyűlésen megjelenhetésre.

### III.

Töméntelen sokaság volt egy nap reggelén Mars terén látható, és a' sikon kört alkotva, a' középben ama magosabb állásnak helyt engedve, melly hihetőleg az ítélők számára volt készítve. — Némellyek suttogtak a' szokatlan történet felől; többen, kik Virginius családját közelebrül ismerék, hangosan kárhoztaták Clodiusnak vakmerő gonosz tettét; 's jelenlevők legnagyobb része némi részvétellel 's kíváncsisággal várta a' dolog kimenetelét. — A' városnak éjszakai sarkánál egy halavány öreg többektől, kik között Camill is volt, támogatva jött elő. Ez Virginius volt. Bő togájában valamit rejtegetni látszott; kíséző barátjai félvén indulatainak újabb kitörésétől, csillapíták őt: de mire ő nem igen látszott ügyelni.

Egyszerre megszűnt a' köz zibongás, 's mindnyájan a' fő decemvir jöttét hirtelen. Erőtetett bátor tekintettel jött ez, 's olly viselettel, mellyből vétkes tette feltetszőleg tünt-ki, foglalá-el helyét. — Most előjött a' vádoló, 's ez Camill volt; mert Virginius erre, mint alig fellábadt beteg, gyengének ítélteték. Camill tehát hangosan ismétlé panaszát a' nép előtt, jó végzetet remélve. — Clodius ismét szemtelenül állítá, hogy Virginia egyik elszökött rableánya, 's így tehát őt erővel visszaszerezni teljes joga volt. Több tanúk állottak elő, ez állítást (elég szemtelenül 's vakmerőn) hitökkel pecsétlők. Nem használt itt semmit az igazságot látó népnek zajgása; nem Camillnak halmozott esküvései. — Appius szinte reszketve mondá-ki az ítéletet; 's a' hiteles tanúk és törvények bonthatlan hatalma szerint Virginia Clodiusnak, mint igazságos birtokosnak, ítéltetett oda.

Virginius feszült figyelemmel hallgatá ezt; 's a' helyett, mit barátjai vártak, hogy régi állapotjába visszarogyott volna, határozottan és elszántan látszott.

Virginia ekkor előhozatott. Fátyol burkolá körül fejét, melly alól hajának barna fürtjei, 's arcának, ámbár most halavány vala, elragadó 's bájoló szépsége kivehető volt. Könnyű, azon korbéli romai köntös fődé sudár termetét, melly valamennyi jelenlevőre rendkívül hatni látszatott. Nem várt bátorsággal hallgatá-meg ítéletét, de némi reszketés 's könyek árulák-el belső fájdalmait.

Az ősz atyának arcza leányának látására göresösen vonaglott, 's ő ekkor keblébe nyulva bátor hangon kéré, hogy még egyszer 's utójjára leányával beszélhessen. Ez megengedett neki. Szilárd lépésekkel közelített az elszánt atya Virginiához, kinek könnyzáró ömlék szemeiből, és szavát fájdalmi elnyomák. A' nép feszülten várta

Virginus beszédét. — „Kedves magzatom! — így kezdé ez rövid szavait, 's a' remegő leányt egyik kezével átkulcsolá — ugy-e te inkább meg fogsz halni, mintsem szülőd őszfejére 's őseid porára gyalázat hamvadjon!“ — E' pillanatban egy szivhasító sikoltás lön hallható. — Virginus mélyen dőfé törét leánya szívébe, ki azonnal élet nélkül véresen rogyott össze.

Ott állt az ősz atya, véres kezeit és szemeit az égre boszúállásért meresztő.

Mély csend uralkodott kis ideig a' szokatlan látványon álmélkodó nép között. Az első hatás elmúltával Appiusra fordult minden szem, ki halaványon ült birói székében, 's indulati zavarja nyelvén fojtá el szavát. Végre hangos és dühös felkiáltás riadott az égre, 's Appius köz akarattal tömlöczbe vetteték. Itt végzé e' különben szelid elvű, de a' szerelem lángjaitul alacsonyságra vetődött férjfiú életét.

## Abdala és Balsora.

(Vége.)

Abdala kertész név alatt, több év lefolytával, a' kellemes vidéket legbájlóbb kertté varázslá; de e' mellett könyveknek olvasásával a' bölcsesség megszerzésében fáradozott. Állhatatos, változhatlan szeretete, a' kedves Balsora társaságában, annyira megkedvelteté vele e' tájékot, hogy a' világnak minden uralkodójával meg nem cserélt volna. Itt boldog lételüknek már tizedik éve fordult-meg, midőn Arnaresin császár meghalt, 's fija Ibrahim vette által az uralkodó pálczát.

Egy nyári napon, a' Karakon regényes tájékán, vadászott a' fiatal császár. Tudván, hogy kedves nevelője e' vidéki jószágán van, megizené neki, hogy őt meg fogja látogatni, és nála ebédelni kíván. — Dél tájban megjött az ifjú császár elfáradva 's kiéhezve. — Helim legnagyobb örömmel várta császárárt, 's kitelhető móddal megvendéglé. Midőn pedig őt vidornak, 's igen jó kedvűnek látta, mondá neki, hogy a' vendégségnek legédesebb és legszebb részét még hátra hagyta. Azonnal vigyázva, lassan lassan elkészíté őt a' nem gyanított hirre, elkezdvén beszédének fonalát, melybe szövé Abdalát és Balsorát. — A' császár alig hallá elbeszélésének felét, midőn a' következőket megértvén rendkívüli örömmel felkiálta: „tudok, tudok mindent! az én testvérem Abdala él, 's a' kedves Balsora is!“ — Nyakába esék Helimnek, és csókjaival 's örömkönnyeivel özönlé őt, mondván: „kedves tanítóm, de szívtelen atyám! hogy' lehetett olly kegyetlen irántam, hogy tiz évig hagyál engem szomorkodni szeretett testvérem 's kedves Balsorám után! És csak most törléd-le sze-

meimből szomorúságom könnyeit! — Hol vannak ők? hol vannak lelkem és szívemnek gyönyörei?“ — Most megnyílt egy oldal-szobának ajtaja, honnan egy kertész karon fűzve hozá igéző nejét, maga előtt üzven egy csoportban négy virgoncz gyermekét. — Mi történt itt ekkor, tollamnak gyenge ereje nem képes leírni.

Ibrahim látván, hogy sem kérésével, sem tanácsával reá birni testvérét nem lehetett, hogy birodalmának egy részét uralkodásul átvegye, saját lakhelyéhez közel építtetett egy pompás lakást, mellybe a' boldog pár átköltözött, 's valahányszor Ibrahim terhes dolgaitól menekedett, közökbe ment mindig kipihegni magát.

Ibrahim bölcsen és szerencsésen uralkodva jó ideig élt; minthogy gyermektelenül halt-meg, utána Abdalának, testvérének, első szülött fija, hasonlóan Abdala nevű, lett császárrá. SZÁVICS DEMETER.

### PESTI VIZSGÁLÓ.

A' pesti lófuttatás (a' legújabb nyomtatott hirdetmény szerint lóvete) junius 1-jén (most csütörtökön) kezdődik. A' többi három lesz jun. 4-kén (vasárnapon), 6-kán (kedden), és 9-kén (pénteken) mindenkor délután 4 órakor. Bebocsátó lapkákat (jegy, billet) válthatni a' lóvetét megelőző napokon Häusler pesti játékszini pénztárnok urnál, és a' lóvete napján a' vetepályán levő pénztáraknál. — Bemeneti díj 's helyárak ezüst pénzben: egész lóvetére: 1-ső rendű páholy 20 ft; — másod rendű 15 ft. — Egy napi lóvetére: 1-ső rendű páholy 6 ft. — második 4 ft. — számszék 40 kr. — 1-ső hely 30 kr. — 2-dik hely 20 kr. — 3-dik hely 15 kr. — 4-dik hely 10 kr. — Kuttyák sem a' vetetérre, sem az épületbe be nem bocsáttatnak. — A' dohányzás csupán kupakos pipákból szabad.

### HAZAI HIRLELŐ.

Debreczen utszájinak kivilágosítása. — Havisszatekintünk a' mult századokra, vagy csak a' közelebbinek egy tizedére is, kellemesen lepetünk-meg, midőn most szorgalmat 's ipart látunk minden felől keletkezni. Mennyire illenek szavaim honi városainkra, úgy vélem, felesleges hosszasan előadni, miután folyóiratainknak csaknem minden száma örvendezteti a' nemzeti csinosuláson örvendő honfiakat. Helyzetileg emlitem-meg tehát csak Debreczen városát, mintegy hálát mondva azoknak, kik a' józan haladás jótévő világát terjeszteti, 's e' fényt másfelé is lövelni hazafiságos törekvésökké tették. — A' folyó évi Honművész 27-dik száma 216-dik lapjára iktatott „Utasító“ czimű közleményben hála mondatott a' helybeli casino-egyesület részéről m. Csáky Maria grófnének, m. Lányi Imre ur hitésének, és vele a' hon minden lelkes asszonyának 's leányainak, kik rokon kebellet egyesülten munkások voltak városunk éji kivilágosításának létesítésében. — Nem lesz czéliránytalan más városainknak is ösztönzéseül említeni a' módot, melly ama jótékony körülménynek valósulást szerze. — A' helybeli casino-egyesület által, jelesen pedig dicsően uralkodó felséges fejedelmünk születési ünnepe estvéjén adatott táncmulatságokból, valamint is az említett széplelkű grófnének felszóllítására készített ékművekből került jövedelem fordított

városunk utszájainak (mellyeken az esti söt nappali járást is alkalmatlaníták a' rendetlen pallók 's házak előtt levert izmos czölöpök) megvilágítására. E' szép példa nem sokára magános utánzókat is nyert. Többen saját költségeken (az alapítvány elégtelen levén az egészre) házuk előtt éji lámpákat állítottak, azoknak eltartási terhét házukhoz kötván. — Mire nézve nem lehet e' buzgalmat 's a' jó 's hasznosban dicséretes haladást ujjal emlitve nem ajánlani.

### KÜLÖNFÉLE.

**Bécsi levél a' Regélőhöz.** (Bécs. Ötöd hó 23-dikán 1837.) Kedves Regélőm! — Valamint a' való életnek a' képzeltnben (ideálisban), úgy a' mi való életünknek (örök létünknek) e' földiben majd csak nyomát sem találjuk. Élünk, az az regélünk, és minden élő regélő. Ezeknél fogva kedves bajtársom, bár hova fordulsz, rokonra, testvérrre, barátira találasz.

Mind ez úgy van. De nem győztem eleget csudálkozni, mikép lehet, hogy testvéreid még eddig elégtelen részvéttel vannak irántad? pedig nemde nekik válik gyalázatukra, ha folyvást szegény maradsz, vagy egészen elbucszól tőlek? Ezen hideg részvét okainak kinyomozásában, mint hozzám illő hivatalban, minden tölem kitelhető pontossággal eljárni akarván, valóban számtalanokra akadtam. Nehányat veled is közlök (mindnyáját előszámolni e' levél körén és szándékomon kül van, különben is kiki ismeri legjobban a' maga baját) a' nélkül, hogy irántad, vagy társaid iránt igazságtalan lenni, őket sérteni, méltó bosszúra gerjeszteni volna szándékom. Ugyan is:

1.) Te még igen fiatal, úgy szölván ujszülött, most ültetett fácska vagy. Ápolás, pártfogás ajánló leveled; jelenkorunk pedig bajjal nem járó kéj-elv után néz. Kevés van, ki szorgos kézzel saját kertjét művelné; valamint más részről kevés van, ki, midőn a' megnőtt fa érett gyümölcscsel terhelt ágait, egykor égfelé emelteket, (szorgos ápolóját megjutalmazandó) lehajtja, édes gyümölcsét szedni nem kívánná.

2.) Igen szerény, szemérmes, csendes vagy; míg társaid nagy zajjal 's kérdéssel kábitják a' hallgatókat. Mig az egész világ méhrajként csak zajban talál kedvet és nyugtot, és a' csendes magányt mint vész tanyáját kerüli, átkozza: te jó barátid kis körébe visszavonulván csendesen mulatva, mulattatva 's tanítva regélsz.

3.) Nagy bajod, hogy nem járhatasz, hanem téged kell járatni, hordatni, hozatni, mi pénzbe kerül. Annak — ki maga gyalog is elballag, de a' nagyságos asszony 's kisasszony számára pompás equipage-t, liberias kocsi és inast, a' nagyságos urfi számára pedig paripákat és, különös liberias lovaszt tartani kénytetik — még értted is pénzt adni már sok volna; különben is a' nagyságos asszonyságnak külföldi divat- 's mulattató lapok járnak. És gondold-meg: míg a' többi urfieskák nagyságos asszonyságok kézcókálására vagy gyalog mennek, vagy maguk vitetik magukat, téged csupa látogatásra is költséggel kell hozatni!

A' mondottakhoz tán még ezek is járulnak: a' jelenkor kívánnival mit sem gondolva az úgy nevezett eredeti magyar humort körödben nem igen használó, fontolóra vévén, hogy illetlen kegyes pártfogóidnak, kik úgy is a' humor miatt szobájokat el nem hagyhatják, még azokban is humor-ral alkalmatlankodni; magyar divatokat, divatképeket ritkán közölsz (ámbar az igen költséges nemzeti öltözetek képeivel ezt háromszorosan pótolod); 's a't. 's a't. Fontold-meg ezeket, és segíts sorsodon, ha tudsz, de csak becsülettel.

Mi engemet illet, én téged nagyságos kisasszonykák kegyességébe 's pártfogásába ajánlak, 's gyengéd érzetökben bizván nagy örömmel már előre látom, mint járnak seregenként kis kertecskédbe magukat ott ártatlanul mulatandók. Egyik virágokat ültet, másik gyümölcsfákat ápol, harmadik gyógyfüvekkel foglalatoskodik 'sa't. — Senki sincs, ki munkát nem találna. Irigylem szerencsédet, mert lehetetlen elpusztulnod, kit oly gyenge és szorgos kezek ápolnak, valamint lehetetlen virulnod, azoktól elhagyatottnak.

Végre magamat is kegyességébe ajánlom, 's ha mivelőid között helyt engedsz, legnagyobb készséggel csekély áldozatommal jóléted előmozdításához járulok. Csudálkozni fog valamelyik száraz tudományú hős, hogy (ő szerinte) a' csevegők számát nevelem; de én evvel mit sem gondolok. Élni, az az regélni születtem: élni 's regélni akarok, és csak nevem hibázik, hogy kedves bajtársom! versenytársod nem vagyok. Első koromban öregatyám térdén, későbbben öreganyámtól asztal alá ültetve pálinkás kenyérrel kezemben, sok regét hallottam: hát azóta, hogy iskolába jártam, 's azután, mennyit nem hallottam láttam, tapasztaltam?! Vissza kívánom adni a' világnak, mit tőle vettem, tanultam. Honnan látod, kedves bajtársom, hogy én korán sem vagyok eredeti író. — Athenaeumba futni nem akarok, mert a' futásban hamar kifárad az ember; figyelmezni, figyelmeztetni sem akarunk; a' kémlőnek vagy kémnek tudod, mi a' jutalma; sovány éldelet a' szemlélés is; Karpát csucsai csupa százados szemlélésben megöszültek: literaturai lapokban sajtó alatt levő, vagy alóla kikerült könyveket hirdetni restelek; rajzolni soha életemben nem tanultam; ismertetni, tudósítani csak hivatalosan illik, nekem pedig még semmi hivatalom nincsen, különben is arra erős torokkal nem bírok; társalkodni, mulatni, mulatni nem egyéb, mint regélni; végre jelenkort festeni sokkal nagyobb feladat, hogysem arra elegendő erővel magamnak hízkelkedhetnem.

Igy tehát kedves Regélőm! csak nálad maradok; jó barátink körében esendesen egymásnak regélünk, mulatunk, mutattatunk, és a' zajos életet megunyván nálunk nyugtot keresőknek 's csendes magányunk ajtajára kopogóknak mondjuk: „Dico vobis: nescio vos!“

Régi bajtársod

SELLENY ANDRÁS. m. k.

Mulatató. Egy magyar paraszt minapában Pesten „Univer“ nevű szításnak“ házáat kérdezé. — A' jámbor az egyetem (universitas) épületét kereste.

### Szórejtvény.

(Nyolcz betű.)

Első hármam' szereted, ha  
Magadévá teheted;  
Másod' hármam vonva leszen  
Elkerülhetlen részed.

Végkettőmhez egy p-t téve  
Minden könyvben rám akadsz,  
Vedd-e' pótolt lábomat,  
'S angol nő-névként mondhat sz.

S. Karolina.

Előbbi rejtvény: Baj, vaj, 's a' t.

Szerkezi Róth krepf Gábor, halpiaczon alul a' Duna partján, 114. szám alatt.

Nyomt. Trattner-Károlyi, uri utza 612.